

Estimada Pilar

MARTA ARUMÍ, OLGA ESTEVE I FRANCESC FERNÁNDEZ

Estimada Pilar,

Ara que ja no ets entre nosaltres, la Marta Arumí, l'Olga Esteve i el Francesc Fernández volem honorar la teva memòria i agrair-te tot el que vam poder viure amb tu des que et vam conèixer. Com a primer *Doktorsohn* teu que va ser, el Francesc voldria dedicar-te set records que no pot recordar sense emocionar-se:

Vas tenir la gentilesa de voler treure de la seva inevitable introversió el reservadíssim estudiant que va començar amb tu la carrera de Filologia Alemanya a la UB. I ho vas fer amb la subtileza que et caracteritzava, tot preguntant-li, com qui no volia la cosa, pel llibre de torn amb què s'entretenia a les pauses.

Anys més tard, vas creure en ell com a possible professor de traducció alemany-castellà quan només l'avalaven uns humils cursos monogràfics impartits a l'EOI Drassanes. Tanmateix, el seu entusiasme —tot el que aleshores podia oferir— et va bastar per convertir en realitat el seu somni d'impartir classes a la UPF.

Vas tornar a confiar en el seu entusiasme —poc més podia tornar a oferir en termes d'experiència professional— quan li vas facilitar el contacte de l'editorial per a la qual va traduir el seu primer llibre. Un altre cop, la fada madrina acadèmica transformava carbasses en carrosses.

Vas tenir una paciència més que franciscana amb el teu primer *Doktorkind*. Mai no li van mancar, per tant, ni paraules d'alè ni redactats convincents per tal que la comissió corresponent li concedís una nova pròrroga. I és que —si em permets la teva expressió— el teu etern doctorand va ser sempre «una mica massa cagadubtes».

Vas donar-li l'empenta final tot llegint el text sencer de la seva tesi quan mancava un mes escàs per lliurar-la. En fer-ho, vas sacrificar bona part de les teves vacances d'estiu a l'agost de 2004. Quan va acabar de llegir la teva revisió —feta amb la teva cura proverbial— va ser com si et sentís dir-li: «In hoc signo vinces».

Vas continuar sent una veritable *Mutter* per al ja doctor. Efectivament, ben pocs van ser els esdeveniments d'aquells anys (des dels més aviat trivials, com una operació de queixals del seny, fins als més assenyalats, com el naixement dels seus dos fills) en què no es sentís acompanyat pel teu afecte i el teu suport.

Vas estar present a la missa de difunts per a la seva mare, com si volguessis tornar a treure'l —trenta anys més tard— de la seva inevitable introversió. A cap altra persona de fora de la família li hauria comunicat el dia i l'hora de la cerimònia. A cap altra persona de fora de la família, potser, hauria potser «gosat» de demanar-li-ho.

Per a l'Olga i la Marta vas ser tan important com per al Francesc. Totes dues t'agraïm la teva generositat i la teva paciència, i, sobretot, la teva empatia envers nosaltres, envers tothom. En el nostre cas —igual que en el del Francesc— aquesta empatia es va traduir

en una confiança cega respecte de tot el que proposàvem i fèiem. Això ens va ajudar no només a reafirmar-nos en la nostra manera de treballar, sinó també, i sobretot, al fet que augmentés el nostre entusiasme per la feina. Vas saber crear l'ambient més adient perquè un equip funcionés, ja que sempre vam sentir que formàvem part d'un grup que tenia un objectiu compartit: cercar l'excel·lència en la docència. Aquest sentiment, sens dubte, ens va fer créixer junts! L'Olga no hauria deixat mai l'EOI si no hagués estat per la teva insistència, perquè sempre vas confiar en les seves capacitats. I la Marta no hauria entrat a formar part d'aquest gran grup si no hagués estat pel teu ull clínic. De seguida vas veure no només la seva professionalitat, sinó també el tarannà personal que clarament casava amb la nostra filosofia i manera de fer.

Per a tots tres vas representar l'ànima de l'entranyable Departament d'Alemanys de la Facultat de Traducció i Interpretació en la no menys entranyable seu de la «Pompeu Rambla». Més enllà del nivell professional, tots tres recordem aquells dies com un dels períodes més feliços de la nostra vida.

In memoriam amb tot el nostre agraïment i tota la nostra estimació, enyorada Pilar!